

ת"ד 7/12/21 - מדינת ישראל נגד יהודית מרום

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 7-12-21 מדינת ישראל נ' מרום

25 ינואר 2023

לפני כבוד השופט ניר נחשון

המאשימה
מדינת ישראל

נגד-

הנאשמת
יהודית מרום

נוכחים:

עו"ד ניצן בלולו - ב"כ המאשימה

עו"ד ידיד לוי - ב"כ הנאשמת

הנאשמת

הכרעת דין

בהתאם למצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], תשמ"ב-1982 אני מודיע כי מצאתי לזכות את הנאשמת מהעבירות המיוחסות לה בכתב האישום וזאת מחמת הספק.

האישום:

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה אחריות לגרימת תאונת דרכים בעבירות של אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה - עבירה לפי תקנה 67 א לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, נהיגה בקלות ראש - עבירה לפי סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961, התנהגות הגורמת נזק - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, גרימת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 28.7.2021 בשעה 22:21 או בסמוך לכך, נהגה הנאשמת,

ילידת שנת 1944, במכונית מסוג "סובארו" מספר רישוי 314-68-601 (להלן: "**הרכב**") ב-"כיכר חלילים", מכיוון רחוב "יצחק ניסים" לכיוון רחוב "הראל" במבשרת ציון.

באותו מקום מוצב בהמשך הדרך בכיוון נסיעת הנאשמת מעבר חציה מסומן, שלפניו מוצבים תמרורי 306. באותה שעה הלכה גב' בתי שבבו, ילידת 1959 (להלן: "**הולכת הרגל**") ב-"כיכר חלילים" ברחוב "הראל" והחלה לחצות את הכביש במעבר חציה מצד שמאל לצד ימין, מכיוון נסיעת הנאשמת. באותן נסיבות, נהגה הנאשמת ברכב הנ"ל בקלות ראש, בכך שלא האטה בהתקרבה למעבר בחציה, לא הבחינה מבעוד מועד בהולכת הרגל, לא אפשרה לה לסיים את חציית מעבר החציה בבטחה וגרמה לתאונה בכך שפגעה בה. כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש בכך שנגרם לה שבר במפרק ירך ימין. הולכת הרגל אושפזה בבית החולים "עין כרם" לצורך הליך ניתוחי לקיבוע השבר והחזרה סגורה של השבר בפרק ירך ימין.

3. ביום 11.1.22 כפרה הנאשמת במיוחס לה. הנאשמת לא כפרה בכך שנהגה ברכב בזמן ובמקום, אלא, כפרה בכך שהולכת הרגל חצתה את מעבר החצייה מימין לשמאל כיוון נסיעתה (לאחר מכן, כתב האישום תוקן באופן שצוין כי הולכת הרגל חצתה את מעבר החצייה משמאל לימין). לטענת הנאשמת רכבה כלל לא פגע בנאשמת אלא, ככל הנראה, פגע בה רכב אחר. לפי גרסת ההגנה, רכבה של הנאשמת, ככל הנראה, עלה על תיק או שקית של הולכת הרגל שנשאה אותם עובר לקרות התאונה שנפלו על הכביש. הנאשמת מודה בחבלות שנגרמו להולכת הרגל בעקבות התאונה כפי שתוארו בכתב האישום.

פרשת התביעה:

4. **ע/ת 1 - הולכת הרגל הנפגעת - גב' בתי שבבו** העידה בפניי. באמצעות העדה הוגשו הודעותיה במשטרה (ת/1) ו-(ת/2) כמו כן, הוגש התיעוד הרפואי בגין נזקי הגוף שנגרמו לה (ת/3). העדה, אישה מבוגרת בשנות השישים לחייה. על פי עדותה באותו מועד ירדה מאוטובוס בתחנת "מרכז הספורט מבשרת ציון" כאשר בידה הימנית אחזה תיק שחור ובידה השמאלית סל קניות. הולכת הרגל חצתה שני מקטעים של מעבר החצייה בשלום ואולם במעבר החצייה השלישי נפגעה מרכב גדול בצבע אפור שהגיע מרחוב "ניסים יצחק" ופנה ימינה לרחוב "הראל". לדבריה, כאשר היא חצתה את מעבר החצייה הרכב היה מצידה הימני. לאור דברים אלה, ניתן להבין כי הולכת הרגל חצתה את מעבר החצייה מצד שמאל לימין כיוון נסיעת רכב הנאשמת. לדבריה, הרכב פגע בה פעמיים. מהפגיעה הראשונה היא הצליחה לקום ואולם, הפגיעה השנייה הייתה חזקה ומזיקה יותר לטענתה. הולכת הרגל סימנה את מקום הפגיעה על גבי מעבר החצייה בתמונה שהוצגה לה (ת/4). על פי הצבעת הולכת הרגל בעדותה בבית המשפט (שכן, לא בוצעה פעולת הצבעה עם העדה בזירת התאונה) עולה כי היא הספיקה לחצות כמחצית משני נתיבי הנסיעה שהיו במעבר החצייה (בין הפס הלבן השלישי לרביעי המסומנים על גבי הכביש מבין 7 פסים לבנים).

5. כמו כן, הוגשה תמונה להמחשה של כיוון נסיעת רכב הנאשמת לפני הגעתו למעבר החצייה בו אירעה התאונה (ת/5). הולכת הרגל הבחינה ברכב כדקה עובר לקרות התאונה. לאחר מכן, תיקנה עדותה

וציינה כי מדובר בכמה שניות. לדבריה, לאחר קרות התאונה ובהיותה שרועה על הכביש הנאשמת הגיעה להושיט לה עזרה או אז הולכת הרגל שאלה אותה האם היא זו שפגעה בה והנאשמת השיבה על כך בחיוב. העדה לא זיהתה את הנאשמת בהיותה נוהגת ברכב האפור שפגע בה, אלא, ידיעתה כי היא זו שפגעה בה נבעה מכך ששמעה זו מהנאשמת עצמה. לדבריה, לאחר קרות התאונה הנאשמת התקשרה אליה לשאול לשלומה. בנוסף היא יעצה לה כי כדי שלא ליצור סיכון בעתיד לגרימת תאונת דרכים נוספת אל לה ללבוש בגדים שחורים בשעת חשיכה.

העדה שבה על עדותה כי היא הרגישה שתי פגיעות ואולם, לדידה שתי הפגיעות נגרמו לה על ידי רכב הנאשמת. בחקירתה הנגדית, העדה לא אישרה כי מסרה בהודעתה במשטרה כי הרכב שפגע בה הוא מסוג "ניסאן". בנוסף ציינה כי החוקר במשטרה "כתב הכל על דעת עצמו". בהתאם ל-1/נ רישיון הרכב של הנאשמת עסקין ברכב מסוג "סובארו" בצבע כסף ולא אפור. תמונת הדמייה של רכב גדול מסוג "ניסאן" הוגשה כ-2/נ. הולכת הרגל הכחישה מצב בו רכב אחר מסוג "ניסאן" פגע בה ועמדה על דעתה כי הנאשמת היא זו שפגעה עם רכבה בה. שכן, לדבריה, הנאשמת הודתה בכך בפניה.

6. **עת/2 - רס"ר רז כהן** - בוחן תאונות דרכים העיד בפניי. באמצעות העד הוגש דו"ח בוחן שנערך על ידו (7/ת). תצ"א של המקום (8/ת), סקיצה (9/ת), תרשים (10/ת), לוח תצלומים כולל סרטון (11/ת). דיסק סרטון (12/ת), מזכר (13/ת), מזכר מיום 14.10.21 (14/ת), מזכר מיום 29.09.2021 (15/ת), מזכר (16/ת), מזכר (17/ת), מזכר מיום 29.07.2021 (19/ת), טופס הודעה על זכויות והודעת נאשמת תחת אזהרה (19/ת), דו"ח תובנות מצלמת גוף (20/ת).

7. דו"ח הבוחן (7/ת) - הבוחן הגיע לזירת התאונה בשעה 23:28 כשעה לאחר התרחשות התאונה ופגש את הנאשמת בזירה. אשר לתנאי מזג האוויר צוין כי עסקין בשעת לילה ראות מצויינת, תאורת רחוב תקינה בכיכר ובקרבתו. אשר לתנאי הכביש ומצבו עסקין בכביש אספלט תקין ויבש. אשר לשדה הראייה נמדד שדה ראייה למעבר החצייה המצויר על הכביש תמרורי 306 ובוצע ניסוי עם שוטרת המדמה הולכת רגל הלבושה שחור. נמדד מרחק של 35 מטרים כאשר שדה הראייה נבדק מכיוון רכב המגיע מתוך הכיכר. על גבי רכב הנאשמת לא נמצא נזק שאפשר לקשור לתאונה. תמרורי 306 ומעבר חצייה מצויים במקום.

הבוחן לא ערך שחזור של התאונה "מכיוון שנהגת הרכב טענה בחקירתה ובשטח כי כלל לא ראתה את הולכת הרגל לפני הפגיעה אלא רק הרגישה מכה מימין. לכן אין מספיק נתונים על מנת לבצע שחזור".

בנוסף ציין, כי על פי עדותה של הולכת הרגל היא חצתה במעבר החצייה מימין לשמאל על מנת להגיע לביתה במבשרת ציון ונפגעה מהרכב. לבסוף מסכם הבוחן את מסקנותיו כדלקמן: **"על סמך כל הראיות בתיק נהגת הרכב יכלה להבחין בהולכת הרגל כשהיא בקרבת מעבר החצייה, על המדרכה ועל מעבר החצייה ולו את הדעת".**

בחקירתו הנגדית, הבוחן אישר כי לא נמצאו סימני ניגוב על רכב הנאשמת. כמו כן, לא נמצא נזק ברכב הנאשמת. לדברי הבוחן לא בכל תאונה ימצאו סימנים אלה במיוחד אם התאונה התרחשה במהירות איטית.

הבוחן אישר כי על פי עדותה של הולכת הרגל היא חצתה את מעבר החצייה משמאל לימין כיוון נסיעת רכב הנאשמת. במזכר שערך (ת/18) נראה כי שדה הראייה בוצע כלפי הולך רגל העומד במדרכה מצד ימין ולא מצד שמאל. עובדה זו אינה מתיישבת עם דברי הבוחן כי הוא ביצע מבחן שדה ראייה להולכת רגל משני צידי הכביש.

8. הבוחן ציין, כי כשהגיע לזירת התאונה בפרק זמן של כשעה לאחריו ושוחח עם הנאשמת לא נאמר לו כי היו שני כלי רכב מעורבים בתאונה ועל כן, לא חקר בכיוון זה. הבוחן עיין בדו"ח הפעולה של השוטר הסייר רס"ר שי לוי (ת/6) רק לאחר מכן ולא בזמן אמת. אשר לחסימת שדה הראייה של הרכב הפרטי ציין הבוחן כי כאשר מדובר בהולך רגל בוגר שחוצה כביש אזי אין חסימת שדה ראייה. במקרה דנן, עסקינן בהולכת רגל מבוגרת שכשהיא במצב של הליכה או עמידה אזי היא גבוהה יותר מגובה חזית רכב הנאשמת. הבוחן לא ידע להשיב כיצד ציין במסקנות דו"ח הבוחן שלו כי הנאשמת הרגישה מכה בצד ימין של רכבה. הבוחן ציין, כי לא בדק שדה ראייה למצב בו הולכת הרגל הייתה שרועה על הכביש כתוצאה מפגיעת רכב אחר הואיל וגרסה זו לא עלתה כלל בעת שביצע בדיקותיו.

9. **עת/3 - רס"ר שי לוי - העיד בפניו.** שוטר סייר שהגיע למקום התאונה בעקבות דיווח על קרות התאונה. באמצעות העד הוגש דו"ח פעולה שנערך על ידו (ת/6). כמו כן, הוגש דיסק בו תועדו סרטוני מצלמת הגוף של השוטר (ת/21). לדברי העד, בניגוד להערה שצויינה בת/6 בדיווח מהמוקד בתאונה זו לא היו מעורבים שני כלי רכב. לדבריו, הוא פגש במודיעה שדיווחה על קרות התאונה למוקד והיא הבהירה לו כי לא היה כלי רכב אחר שהיה מעורב בתאונה.

פרשת ההגנה:

10. הנאשמת העידה בפניו. הנאשמת בעלת רכב מסוג סובארו בצבע כסף (רישיון רכב הוגש כמוצג נ/1). לדבריה, במועד האירוע היא נהגה ברכבה בחזרה לביתה מביקור שערכה אצל אחותה המתגוררת במבשרת ציון. הנאשמת הגיעה לצומת "הראל" ועצרה בפינת הרחובות "יצחק ניסים" - "הראל", היא הסתכלה שמאלה וזאת על מנת לתת זכות קדימה לכלי רכב שהגיעו משמאלה ורק כאשר כל הרכבים עברו היא הסתכלה ימינה. הנאשמת הבחינה בעמוד של מעבר חציה, אך את הפסים המצויירים על פני הכביש לא ראתה מכיוון שהתאורה שם הייתה די חלשה ובקושי רואים משהו. הנאשמת וידאה שאין אף אחד על הכביש ולא הבחינה באף הולך רגל. בצד ימין של הכביש על המדרכה מותקן מעקה בטיחות שגם הסתיר לה במעט את שדה הראייה או אז החלה לפנות ימינה מרחוב ניסים יצחק לרחוב הראל ונכנסה לנתיב הימני באיטיות במהירות של כ- 20 קמ"ש ואז היא הרגישה משהו בגלגל. הנאשמת לא זכרה באיזה גלגל. או אז היא עצרה והתקדמה מעט עם רכבה הדליקה אורות איתות וירדה מהרכב. לדבריה, היא הרגישה שהיא עלתה על חפץ כלשהו. את התמונה נ/8 הנאשמת צילמה וזאת על מנת להראות כי לא כל הפנסים דלקו בעמוד התאורה המצוי במקום. הנאשמת אישרה שצילמה אף את תמונות נ/6 ו-נ/7 וזאת על מנת להוכיח כי קיימת הגבלה בשדה הראייה. הנאשמת עצרה את רכבה ירדה ממנו התחילה ללכת לאחור ואז הבחינה בהולכת הרגל כשהיא שרועה על הכביש וזועקת מכאבים ומסביבה היו אנשים. לדבריה, היא עצרה את רכבה כי היא הרגישה שעלתה על איזשהו חפץ. הנאשמת

הודתה כי כאשר הגיעה להולכת הרגל על מנת להושיט לה עזרה הולכת הרגל שאלה אותה האם היא זו שנהגה רכב שפגע בה והיא אישרה זאת, אלא, שטענה כי היא לא הודתה בפניה שהיא פגעה בה. ההגנה הגישה תמונה של פנסי הרחוב בעמוד התאורה הראשי בכיכר "חלילים" בו נצפו מספר פנסים שאינם דולקים (נ/8) העדה טענה כי היא צילמה זאת על מנת להוכיח כי לא כל הפנסים דלקו. כמו כן, אישרה כי היא צילמה את תמונות נ/6 ו- נ/7 על מנת להציג את מגבלת שדה הראייה של נהג רכב ממי שנמצא שרוע על הכביש.

11. בחקירתה הנגדית, טענה כי בעת שהגיעה לכיכר עצרה את רכבה בטרם החלה לפנות ימינה לעבר רחוב הראל. לטענתה היא חיכתה שמכוניות מצד שמאל שלה יעברו אותה ורק לאחר מכן המשיכה בנסיעה. לדבריה, היא לא הבחינה במעבר החציה המותקן ומצוין בכביש ולא הבחינה בהולכת הרגל. כמו כן, ציינה כי התאורה לא הייתה מיטבית והולכת הרגל לבשה בגדים שחורים. הנאשמת אישרה כי הודתה בפני הולכת הרגל כי היא הנהגת.

דין ומסקנות:

האם הוכח ברמה הנדרשת כי הנאשמת פגעה בהולכת הרגל על גבי מעבר חצייה?

12. בעניין זה מצאתי לקבל את עדותה של הולכת הרגל, **גב' בתיא שבבו**, כדלקמן: "הנהגת הגיעה מצד ימין שלי הנאשמת הגיעה מרחוב יצחק ניסים ופנתה ימינה לכיוון מעבר החצייה שבו עברתי. ובהמשך "ראיתי שהיא נוהגת ואני עוברת והיא נתנה לי את המכה הראשונה". (פרוט' בעמ' 3 שורות 8 ו- 12).

עוד בהמשך דבריה, ציינה הולכת הרגל כי כאשר הייתה שרועה על הכביש הגיעה אליה הנאשמת או אז היא הציגה לה את השאלה האם היא זו שפגעה בה והיא השיבה בחיוב (פרוט' בעמ' 3 שורה 25).

בהמשך עדותה ציינה הולכת הרגל כי הנאשמת קשרה עצמה לתאונה ולפגיעה בה כדלקמן: " ...לא זיהיתי אותה רק שאלתי אותה גברת זאת את והיא אמרה לי שכן...היא התקשרה במוצ"ש ביום 31.7.21, היא אישה אנושית, לא לשאול שלומי אלא לדבר עם אחותי לשאול מה קרה בתאונה ולמצבי.. היא התקשרה אלי בימים של השיקום... היא אמרה לי להבא אל תלבשי בגדים שחורים ". (פרוט' עמ' 4 שורות 8-1).

13. עדותה של הולכת הרגל בעניין זה אושרה בעיקרה אף על ידי הנאשמת עצמה בחקירתה מלמדת על כך, כי הנאשמת אישרה כי פגעה בה וקשרה את עצמה לתאונה ולפגיעה והיא התנהגה כמי שמעורבת בתאונה אף שלאחר התאונה בכך שהביעה אמפתיה כלפי הולכת הרגל כמצופה ממי שפגע באדם.

14. עדותה של הולכת הרגל אף נתמכה בדברים הספונטניים שנאמרו על ידי הנאשמת מיד בסמוך לאחר התאונה שתועדו במצלמת הגוף של השוטרים. כך בסרטון 1 דקה 4:30 תועדה היא אומרת "הרגשתי , פגעתי פה", כאשר היא מצביעה ליד מעבר החצייה, וכן בדקה 7:24 " הרגשתי שהאוטו שלי פוגע במשהו". כן בסרטון השני בדקה 1:00 שם אמרה הנאשמת "הרגשתי משהו.. האוטו נגע". בהודעתה

של הנאשמת במשטרה (ת/19) בעמ' 3 שורה 6 ציינה "הרגשתי משהו באוטו כמו חבטה אז עצרתי את האוטו כדי לראות מה קרה אם עליתי על משהו או משהו בכביש ואז ראיתי אישה שכובה בכביש".

15. בשים לב לאמור, מצאתי לקבוע כי הנאשמת פגעה בהולכת הרגל במעבר החצייה בזמנים הרלוונטיים ובנסיבות שפורטו בכתב האישום.

האם הוכח מנגנון התאונה והאם היו שני כלי רכב מעורבים בה ?

16. לא הוברר די הצורך אופן התרחשות התאונה ונדמה - בהיעדר חקירה יסודית מטעם המאשימה - כי הספק בעניין זה נטוע היטב בראיות כפי שיפורט לעיל. אומנם יאמר כבר עתה, כי האפשרות שהיו שני כלי רכב מעורבים בתאונה לא עלתה על ידי הולכת הרגל או הנהגת ואולם אפשרות זו אינה משוללת יסוד והיא נטועה, כאמור, בראיות כפי שיפורט להלן.

ודוק', מקום בו קיים דיווח של הולכת הרגל המתאר שתי פגיעות בתאונה ודיווח נוסף של המודיע (הגורם שהתקשר למשטרה מוקד 100 ודיווח על קרות התאונה, מודיע שאינו קשור להולכת הרגל) בו צוינו שני כלי רכב מעורבים הרי שהדבר היה אמור להדליק נורה אדומה בפני בוחן תאונות הדרכים. במקרה זה היה על הבוחן לבדוק את האפשרות ולשלול או לאשר אותה.

17. בעניין זה אציין, כי מצאתי את עדותה של הולכת הרגל כעדות מבולבלת. הולכת הרגל מתארת מצב בו היא נפגעה **פעמיים** מרכב הנאשמת. בהודעתה הראשונה של הולכת הרגל במשטרה מיום 23.9.21 (ת/1) ציינה כדלקמן: "לשמחתי הרבה וזיכרוני יהודית כאשר פגעה בי נהגה לאט, היא כנראה הייתה בהלם, ניסתה לעצור את האוטו באיטיות. אני הייתי עם סל ביד שמאל, ביד ימין היה התיק הרגיל וקמתי כמו גיבורה. קמתי ופתאום היא נהגה או שהיא רצתה לעצור את האוטו שוב. היא נתנה לי מכה נוספת חזק ביד השמאלית. כאבים מאוד חזקים עד היום... לצערי הרב נזק די רציני ברגל הימנית. אני חציתי את מעבר החצייה בהליכה רגילה. הרכב הפוגע הגיע מכיוון רחוב ניסים יצחק מרפאת בריאותה, פנתה שמאלה, היא לא נסעה מהר מצד ימין שלי

קיבלתי מכה בצד ימין של גופי אני נפלתי כתוצאה מהמכה השנייה.

אני חציתי שלושת רבע של מעבר החצייה. נפגעתי לקראת הסוף. היא פגעה בי פעמיים. פעם ראשונה נפלתי וקמתי, בפעם השנייה היא שברה לי את ירך. אני לא זוכרת האם הנהגת הפוגעת עצרה לפני המעבר. היא הייתה בצד של הכביש, צמודה למדרכה. נפלתי בפעם הראשונה, קמתי בפעם השנייה היה שבר. אני ראיתי רכב גדול לפני הפגיעה. הנהגת ניסתה לעצור. במכה השנייה הייתי זרוקה על הכביש".

18. בהודעתה של הולכת הרגל ביום 14.10.21 (ת/2) ציינה כדלקמן :

" היא פגעה בי בפעם הראשונה עם חזית הרכב שלה הקידמי, הייתי עם תיק כתף ושקית, נפלתי על הכביש על

צד שמאל שלי, היא פגעה בי בצד השמאלי של הגוף כי הסתובבתי מהבהלה שהיא הולכת לפגוע בי, נפלתי ואני קמתי לבד בפעם הראשונה, ושוב היא פגעה בי כי ניסתה לעצור את הרכב קרוב למדרכה, אולי אני לא בטוחה. בפגיעה השנייה היא פגעה בי עם הצד השמאלי של הרכב שלה לפי זכרוני עם הגלגל שלה אני נפלתי על הגב וראיתי מצד ימין שלי את הגלגל של הרכב, מהלחץ צעקתי הייתי בסטרטס".

19. על פי עדותה של הולכת הרגל, כאמור בהודעותיה במשטרה, היא נפגעה פעמיים מרכב הנאשמת כאשר בפעם הראשונה הנהגת עצרה את רכבה וגרמה לה ליפול על הכביש. הולכת הרגל הצליחה לקום על רגליה ולאחר מכן, הנאשמת המשיכה בנסיעה עם רכבה ואז פגעה בה שוב. יצוין בהקשר זה, כי עסקינן באישה מבוגרת שהחזיקה תיק וסל או שקית בידה השנייה ולאור האמור יש להניח כי הקימה מנפילתה בפעם הראשונה ארכה פרק זמן מסוים. כאשר לא ברור משכו של אותו פרק זמן ואולם, יש להניח כי הנאשמת במקרה זה לו עצרה את רכבה במקום באופן מיידי - הייתה מבחינה בה ולא פוגעת בה שוב.

20. אופן התרחשות התאונה לאור גרסת הולכת הרגל לא נבחנה על ידי הבוחן. יוער, כי גרסת הולכת הרגל אינה מתיישבת עם מבחן השכל הישר בשלוש נקודות עיקריות.

האחת, כיצד זה רכב הנאשמת פגע פעמיים בהולכת הרגל שכן, הנאשמת העידה כי לא הבחינה כלל בהולכת הרגל עובר לפגיעה וכי היא נסעה במהירות של כ- 20 קמ"ש מכאן, כי הנאשמת הגיבה ופעלה לעצור את רכבה רק לאחר הפגיעה הראשונה. בנסיבות אלה, היה ניתן לצפות שרכב הנאשמת יחלוף על פני הולכת הרגל שכן, בהינתן מרחק התגובה והבלימה לפי מהירות של כ- 20 קמ"ש הרי שלאחר הפגיעה היה אמור רכב הנאשמת להמשיך בנסיעה לזמן ולמרחק התגובה כאשר זמן התגובה של נהג מופתע הינו כשניה אחת עד 1.20 שניה לכך יש להוסיף זמן ומרחק בלימה של לכל הפחות 5.5. מטרים וזאת עד לעצירתו המוחלטת. לו אלו היו פני הדברים, הרי יש ליישב את השאלה כיצד רכב הנאשמת יכול היה לפגוע בהולכת הרגל שוב בפעם השנייה?

השנייה, לא ברור מאיזה חלק של רכב הנאשמת נפגעה הולכת הרגל.

שלישית, לו פגעה הנאשמת בהולכת הרגל בפעם הראשונה עם חזית רכבה במהירות של כ- 20 קמ"ש הרי שפגיעה זו הייתה אמורה להיות חזקה יותר מהפגיעה השנייה שהתרחשה עת הנאשמת עמדה עם רכבה בנתיב הימני של הכביש והיא החלה בנסיעה לצורך חניית רכבה בצד הכביש.

בעניין זה יצוין, כי ניתן להבחין בסירטונים במקום בו הולכת הרגל הייתה שרועה על הכביש. המקום הנ"ל מרוחק מספר מטרים אחרי מעבר החצייה (2-5 מטרים), מרחק הטלה המתאים למהירות של כ- 20 קמ"ש ומעלה ולאור זאת ניתן לשלול אפשרות כי התאונה התרחשה במהירות אפסית.

21. בדו"ח הפעולה של הסייר, **רס"ר לוי ישי (ת/6)** צוין כי בשעה 22:21 הודיע מר יהודה יומטוב זילברמן

על תאונה בה כמות נפגעים 1 ושני כלי רכבים מעורבים. בעדותו של מר לוי ישי בבית המשפט ציין כי בבירור שערך עם המודיעה גב' קלר ליאן שהיא גם שוטרת שלא הייתה בתפקיד בעת האירוע והתברר לו כי עסקין ברכב אחד והולכת רגל. לא הוברר האם המודיעה הייתה עדה להתרחשות התאונה ונראה כי היא שימשה כמודיעה בלבד שכן, לו הייתה עדת ראייה הסייר היה מתייג אותה כעדת ראייה. במזכר הבוחן מיום 29.9.21 (ת/16) הבוחן מציין כי התקשר למודיע מר זילברמן ואולם, לא זכה למענה. הבוחן לא ביצע פעולות נוספות כדי ליצור קשר עם מר זילברמן וזאת על מנת לבחון האם היה עד להתרחשות התאונה ולבחון את האפשרות שהיה רכב נוסף מעורב בתאונה בהתאם לדיווח שנתקבל ממנו.

22. לאור האמור, בהיעדר ראיות מספיקות ומפורטות ובהיעדר התייחסות הבוחן לגרסאות המפורטות של הנהגת והולכת הרגל המעורבות, קיים קושי להבין את מנגנון התאונה.

23. לכך יש להוסיף כי על רכב הנאשמת לא נמצא נזק או ממצאים אחרים המעידים על התנגשות הרכב בהולכת הרגל (דו"ח בוחן ת/7 בסעיף 5 ובסקיצה ת/9). כאשר לשיטת ההגנה ככל שרכב הנאשמת פגע בהולכת הרגל במהירות של כ- 20 קמ"ש ובהינתן העובדה כי משקלה של הולכת הרגל הוא 75 ק"ג אזי היה ניתן לצפות לסימנים על גבי הרכב. הבוחן אומנם ציין היעדרם של ממצאים אלה בדו"ח ואולם הוא לא התייחס למשמעות של הדברים בדו"ח.

24. אשר לטענה כי הולכת הרגל מסרה בהודעתה במשטרה כי רכב "ניסאן" בצבע אפור גדול פגע בה פרטים אלה אינם תואמים את נתוני רכב הנאשמת, רכב סובארו, בצבע כסף (ת/1, נ/1). לשיטת ההגנה פרטים אלה שונים באופן משמעותי ואינם מתיישבים עם גרסת התביעה. בעניין זה מצאתי לדחות הטענה שכן, הולכת הרגל לא ציינה באופן וודאי כי עסקין ברכב מסוג "ניסאן" ומיד לאחר שציינה את סוג הרכב סייגה דבריה. כמו כן, בשים לב לעובדה כי עסקין בשעת חשיכה נראה כי הצבע "אפור" דומה לצבע "כסף מטאלי". כך שהדבר יכול להתיישב עם תאור רכב הנאשמת.

25. כמו כן, לא מצאתי לקבל טענת הנאשמת כי היא לא הבחינה בהולכת הרגל הואיל והיא הייתה שרועה על הכביש וזאת בהיעדר הוכחה. בסירטון השוטר בדקה 04:36 מסרה הנאשמת כדלקמן: "אני לא ראיתי את המעבר חצייה, את האמת, כי חשור, לא, אין ממש תאורה חזקה".

ההגנה לא הגישה חוות דעת בוחן נגדית כאשר הציגה תמונות שצילמה הנאשמת בזמן ובמקום שאינם ידועים. כך נ/8 תמונה לפיה חלק מפנסי עמוד התאונה לא פעלו כאשר רק שניים מתוך חמשת הפנסים פעלו. בנוסף ציינה כי הולכת הרגל לבשה בגדים שחורים (ת/19). בנוסף ציינה כי שדה הראייה שלה היה מוגבל כלפי הנעשה בכביש בחזית רכבה. הנאשמת הציגה תמונות (נ/5-7) כדי להמחיש הגבלת שדה הראייה. הטענות הנ"ל לרבות הראיות שהוצגו - אין בידי לקבלן- בשל העובדה כי עסקין בראיות שלא נאספו מזירת התאונה והן יוצרו בתנאים שאינם ידועים ומשכך משקלן הראייתי הינו אפסי.

האם התביעה הוכיחה אחריותה של הנאשמת להתרחשות התאונה ?

26. כידוע, עצם הפגיעה של נהג הנוהג ברכב בהולך רגל אף כאשר מדובר במעבר חצייה אין פירושה אחריות מוחלטת ויש צורך להוכיח כי הנהג התרשל בעת נהיגתו. במקרה דנן, לא בוצע שחזור תאונה וזאת לטענת המאשימה בהיעדר נתונים מספיקים לצורך כך.

27. **המסגרת הנורמטיבית -** חובותיו של נהג כלפי הולך רגל אשר חוצה את הכביש במעבר חצייה הוסדרו בתקנות התעבורה, בין היתר, **בתקנות 52 (3)(6) ו- 67 (א) לתקנות התעבורה** כדלקמן:

הוראת **תקנה 52 לתקנות התעבורה** קובעת כדלקמן:

" בכפוף לאמור בתקנה 51 חייב נוהג רכב להאיט את מהירות הנסיעה, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צופיה סכנה לעוברי דרך או לרכוש, לרבות רכבו הוא, ובמיוחד במקרים אלה:

(3) כשהראות מוגבלת מכל סיבה שהיא ;

(6) בהתקרבו למעבר חצייה ;

הוראת **תקנה 67 לתקנות התעבורה** קובעת כדלקמן:

"(א) נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה, והולכי רגל חוצים במעבר, יאפשר להם להשלים את החציה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו לשם כך.

(א1) נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה, יאט את רכבו אם הולך רגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החציה ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש, ייתן לו זכות קדימה".

ביחס לחובותיו של נוהג בהתקרבו למעבר חצייה קבע כבוד השופט אור בע"פ 558/97 **מלניק נ' מ"י**, (נבו, 3.5.98), כי על נהג המתקרב למעבר חצייה חלה חובת זהירות מוגברת, וכי עליו לצפות שהולך רגל ינסה לחצות את הכביש, שלא יהיה ער לרכב מתקרב, ואף שיתרשל.

" מהן הנסיבות להן צריך נוהג רכב ליתן דעתו בהתקרבו למעבר חצייה? עליו ליתן דעתו לכך, אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר החצייה ; ואם כן - להתאים את מהירות נהיגתו למקרה של חצייתו את הכביש. במסגרת זו, וכדי לכבד את זכות הקדימה של הולך הרגל במעבר חצייה, עליו לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש ; שאולי לא יהיה ער לרכבו המתקרב ; אולי יטול על עצמו

סיכון של חצייה על אף התקרבות הרכב; אולי יסמוך על כך שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. עליו להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל".

בע"פ 882/01 ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ז(5) 506 (13.7.2003), חזר בית המשפט על חובת הצפיות המוטל על נהג בהתקרבו למעבר חצייה וקבע:

" מתקין התקנות צפה אפוא סכנה האורבת להולכי-רגל במעברי חצייה, ועל כן מצא להטיל על נהג הרכב חובה להאט את מהירות נסיעתו, ועל-פי הנדרש אף לעצור את רכבו, כדי לאפשר להולכי רגל להשלים בבטחה חצייו של מעבר חצייה. אכן, הדעת נותנת כי על נוהגים ברכב המתקרבים למעבר חצייה שומה עליהם לצפות הימצאותם של הולכי רגל במעבר החצייה- או הולכי רגל העומדים לעלות על מעבר החצייה - ולנקוט אמצעי זהירות ראויים למנוע פגיעה בהם". (עמ' 519, פסקה 28, ד-ה).

בהמשך התייחס בית המשפט העליון בעניין שטרייזנט לחובה המוטלת על נהג לנהוג במהירות סבירה לתנאי הדרך ולחובה המוטלת עליו להאט את המהירות בהתקרבו למעבר חצייה כדלקמן:

" מהירות הנסיעה בכלי רכב חייבת להיות סבירה: לתאום את הנסיבות, את תנאי הדרך ואת התנועה בה. המהירות הסבירה אינה ניתנת לכימות מראש (להבדיל מן המהירות המירבית המותרת) ונגזרת היא, בין השאר, מתנאי השטח, מתנאי הראות, ממזג האוויר וכו'. אין דומה המהירות הסבירה ביום גשום למהירות הסבירה ביום בהיר; אין דומה המהירות הסבירה בדרך עקלקלה למהירות הסבירה בדרך ישרה; ואין דומה המהירות הסבירה בדרך שאין בה מעבר חצייה למהירות הסבירה בדרך שעליה מעבר חצייה לשימושם של הולכי רגל. ראו: רע"פ 6338/99 בוחניק נ' מדינת ישראל (לא פורסם).

סבירותה של המהירות בנסיבותיו של כל מקרה תיקבע, בין השאר, בשים לב לחובה המוטלת על נהג להאט את מהירותו, ועל פי הנדרש אף לעצור את רכבו בכל מקרה שבו צפויה סכנה להולכי רגל. כך הוא, במיוחד שעה שנוהג ברכב מתקרב אל מעבר חצייה. על פי נורמות אלו- הקבועות גם בתקנות 52 ו-67 (א) לתקנות התעבורה - תיקבע גם המהירות הסבירה שיש לנהוג בה ברכב לפני מעבר חצייה" (עמ' 522, פסקה 33 ג-ו).

לצד זאת, יש לזכור כי אחריות נהג המתקרב למעבר חצייה הגם שהיא אחריות מוגברת, אינה אחריות מוחלטת כפי שעמד על כך בית המשפט העליון בבג"צ 8150/13 דליה כרסנטי נ' פרקליטות המדינה המחלקה הפלילית (פורסם בנבו)(6.8.14) להלן: "בג"ץ כרסנטי":

"ניתן אפוא להצביע על שני כללים גדולים בכגון דא שאינם סותרים זה את זה. הכלל הראשון הוא כי על נהג המתקרב למעבר חצייה מוטלת אחריות מוגברת. זהו השטח של הולך הרגל. אכן, גם

על הולך הרגל חלים כללים בהגיעו לשטח זה, אך על השולט בכלי בעל-כוח קטלני מוטלת האחריות, הראשונה במעלה, לנהוג בזהירות. אחריות זו כוללת, על פי הפסיקה, חובה לצפות, במידה זו או אחרת, את האפשרות כי הולך הרגל עלול להתרשל - כך במיוחד כלפי קבוצות אוכלוסייה ממוקדות כגון ילדים וקשישים. כלשון תקנה 52(6) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961: "בכפוף לאמור בתקנה 51 חייב נוהג רכב להאיט את מהירות הנסיעה, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך או לרכוש, לרבות רכבו הוא, ובמיוחד במקרים אלה... (6) בהתקרבו למעבר חציה". הכלל השני הוא כי האחריות אינה מוחלטת. אין עסקין באחריות קפידה. העבירה היא גרם מוות ברשלנות. טרם מורשע נאשם בעבירה כזו, על התביעה להוכיח שלושה מרכיבים: התרשלנות, גרימת מוות, וקשר סיבתי משפטי ועובדתי ביניהן".

ראו גם, בעפ"ת (נצרת) 28434-05-13 איתי ברזל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.10.2013) (להלן: "עניין ברזל"):

"השאלה היא, מה צריך ומה יכול היה המערער לעשות על מנת למנוע את התאונה, ובהינתן, כי לא יכול היה עשות דבר, או למצער, התביעה לא הוכיחה מה יכול היה לעשות, אזי יזוכה המערער... (פסקה 54).

"אין בעצם הפגיעה במנוחה שחצתה על מעבר חציה, אשר גרמה למותה, כדי לגבש קטגורית את אחריות הנהג הפוגע, בפלילים. עדיין עומדת למשיבה החובה להוכיח כל אחד מיסודות עבירת הרשלנות בנטל ההוכחה הנדרש בפלילים והשאלה היא האם צלחה המשיבה בהוכחה הנדרשת... (פסקה 56). (הדגשה שלי נ.נ.)

על המשיבה להוכיח, אפוא, כי הפגיעה במנוחה הייתה יכולה להימנע ולא הוכיח באופן פוזיטיבי כיצד הייתה יכולה התאונה להימנע. רק אם מגיעים למסקנה חישובית ולפיה, התאונה הייתה יכולה להימנע ובאילו תנאים יכולה הייתה להימנע, כי אז היה ניתן לקבוע, כי המערער חרג מתנאי ההתנהגות הנדרשים וכי התגבשו בעניינו יסודות עבירת ה"רשלנות" ולפיכך, יש להרשיעו בפלילים ... (פסקה 58).

בעפ"ת 55108-02-16, אריה בושארי נ' מדינת ישראל (נבו, 13.6.2016), נקבע, בין היתר, כדלקמן:

" על פי קביעת בית משפט קמא שדה הראיה פתוח וניתן להבחין במעבר החציה ממרחק של 120 מטר. לא די בקביעה הכללית לגבי שדה הראיה. השאלה שלא נבדקה במהלך החקירה ובית משפט קמא לא נתן עליה את הדעת היא באיזה מרחק היה המערער מהולך הרגל בעת שיכול היה להבחין בו לראשונה והאם בנסיבות אלה כשהולך הרגל חוצה בריצה את הכביש, ניתן היה למנוע את התאונה".

28. אין חולק כי במקרה דנן לא בוצע שחזור כאשר עניין זה הינו מחדל חקירתי מהותי ובמיוחד שעה שהיו

בידי התביעה נתונים לצורך כך או יכולה הייתה להציל נתונים אלה. כך, הבוחן לא ביצע פעולת "הצבעה" לא עם הנאשמת ולא עם הולכת הרגל בזירת האירוע בזמן הסמוך לאחר קרות התאונה. אומנם הבוחן מציין כי "לא בוצע שחזור מכיוון ונהגת הרכב טענה בחקירתה ובשטח כי כלל לא ראתה את הולכת הרגל לפני הפגיעה אלא רק הרגישה מכה מימין, לכן, אין מספיק נתונים על מנת לבצע שחזור". ואולם, הבוחן יכול היה להסיק כי המקום בו הרגישה הנהגת את המכה הוא מקום הפגיעה ולבקש מהנהגת להצביע על מקום זה (כפי שאף נראה בסרטונים). אף אם לא ידועה הנקודה המדויקת הרי שניתן היה להציל ממנה למצער את "איזור האימפקט". בעניין זה העידה הולכת הרגל בעדותה בבית המשפט ואף סימנה את מקום הפגיעה על גבי תמונה של מעבר החצייה (ת/4) ואולם, סבורני כי היה מקום לבצע את הפעולה הנ"ל בזירת התאונה בסמוך לקרות התאונה ולא כשנה לאחריה. בנוסף קיים פער באשר למקום הצבעת הולכת הרגל בין הודעתה במשטרה שם ציינה "אני חציתי שלוש רבעי של מעבר החצייה. נפגתי לקראת הסוף" ואילו בעדותה בבית המשפט (ת/4) ציינה כי הפגיעה הייתה בין הפס השלישי לרביעי (בין שני נתיבי התנועה ובאמצע מעבר החצייה).

29. באשר לכיוון חציית מעבר החצייה שהינו נתון יסודי בכל חקירת תאונת דרכים ציין הבוחן בדו"ח כי הולכת הרגל חצתה את מעבר החצייה מימין לשמאל כאשר מחומר הראיות עולה כי היא חצתה את מעבר החצייה משמאל לימין. בשל נתון יסודי שגוי זה ערך בוחן התנועה את מבחן שדה הראייה כאשר העמיד הולכת רגל על שפת המדרכה בסמוך למועבר החצייה בצד ימין של המעבר (ת/18). הבוחן קבע את המרחק בו ניתן לזהות הולכת רגל כמרחק של 17 מטרים ואולם, כאמור, הנקודה ממנה הגיעה הולכת הרגל הינה מהצד השמאלי של מעבר החצייה המרוחק מהנקודה שנבדקה על ידי הבוחן לכל הפחות ב- 7 מטרים (רוחב של שני נתיבי תנועה).

30. הבוחן לא ערך חישוב מהירות לתאונה נמנעת.

31. במכלול הדברים עולה כי המאשימה לא הציגה תמונה ראייתית מספקת לצורך קביעת אחריות מוחלטת המיוחסת לנהגת הרכב. מעיני בית משפט לא נעלמה העובדה כי על פי עדותה של הנאשמת היא כלל לא הבחינה בהולכת הרגל בטרם קרות האירוע ואולם, עובדה זו, כאמור, בהלכה הפסוקה אין די בה כדי להביא להרשעתה ועל גופי החקירה של המאשימה לערוך חישוב על יסוד הנתונים והממצאים בזירה. בהקשר זה ראוי לציין כי עסקינן בתאונה שאירעה בשעת לילה עם הולכת רגל. על כן, יש להיות מודעים לכך, כי בעת חשיכה ובמקומות שאינם מוארים כראוי מנקודת מבטו של הולך הרגל מסתמנת תאורת כלי הרכב על ידי אורות הפנסים הקדמיים על רקע כהה וחוסר חדות לעומק הראייה כאשר הערכת המרחק והמהירות של כלי הרכב על סמך התקרבות פנסי הרכב בלבד היא גסה ביותר ועלולה להביא להערכה מוטעית של הולך הרגל. כמו כן, מן הראוי לציין כי הקטנת רגישות החושים עם הגיל מסבירה את העובדה כי חלק ניכר של הולכי הרגל הנפגעים בלילה הם מגיל 60 ומעלה.

אשר לטווח ותחום הראייה של הנהג בשעת חשיכה הרי שבעת חשיכה במקום שאינו מואר היטב מוגבל טווח הראות האפקטיבי של אורות הרכב בכיוון הנסיעה ובתחום האלומה האפקטיבית של הפנסים לרוחב הדרך. במקרה זה טווח הראייה הקריטי לראיית הולך רגל הלבוש בגד כהה על רקע כביש אספלט מוגבל ל- 20 - עד

ל-30 מטרים.

32. במקרה דנן, הבוחן קבע כי מקום התאונה מואר היטב בתאורת רחוב. קביעתו זו נתמכת בתמונות שצולמו על ידו. ניתן לראות כי מדובר בראות לילה טובה וכי פנסי הרחוב מוארים. בלוח התצלומים/דיסק התמונות קיימות תמונות נוספות של הבוחן של רכב הנאשמת מכל צדדים כאשר נראה לכאורה כי קיימת עלטה גמורה. בתמונות אלה הופעלה מערכת הבזק אורי ("פלאש") וזאת לצורך התמקדות בעצם מסויים בתמונה (במקרה זה רכב הנאשמת).

הבזק האור יצר עלטה מסביב לאותה נקודה ואולם, בתמונות האחרות וגם בסרטונים ניתן לראות כי קיימת תאורת לילה סבירה.

33. לאור האמור, מצאתי כי המאשימה לא הניחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת המיוחס לנאשמת בכתב האישום ומשכך מצאתי לזכותה מחמת הספק.

זכות ערעור כדין.

ניתנה והודעה היום ג' שבט תשפ"ג, 25/01/2023 במעמד הנוכחים.

ניר נחשון, שופט

הוקלדעלידירחליוסף